ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τρίτο τμήμα)

της 12ης Οκτωβρίου 2007 *

Στην υπόθεση Τ-474/04,

Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse GmbH, με έδρα το Bocholt (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τους M. Klusmann και F. Wiemer, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον A. Bouquet, επικουρούμενο από τον A. Böhlke, δικηγόρο,

καθής,

με αντικείμενο αίτηση ακυρώσεως της αποφάσεως (2004) D/204343 της Επιτροπής, της 1ης Οκτωβρίου 2004, κατά το μέρος που απορρίπτει αίτημα της προσφεύγουσας για απάλειψη κάθε αναφοράς προς εκείνη στο δημοσιευμένο κείμενο της απόφασης 2005/349/ΕΚ της Επιτροπής, της 10ης Δεκεμβρίου 2003, σχετικά με την εφαρμογή

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

του άρθρου 81 [ΕΚ] και του άρθρου 53 της Συμφωνίας για τον ΕΟΧ (Υπόθεση COMP/E-2/37.857 — Οργανικά υπεροξείδια) (ΕΕ 2005 L 110, σ. 44),

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους M. Jaeger, πρόεδρο, J. Azizi και E. Cremona, δικαστές,

γραμματέας: K. Andová, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 8ης Ιουνίου 2006,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Νομικό πλαίσιο

1 Κατά το άρθρο 287 ΕΚ «[τ]α μέλη των οργάνων της Κοινότητας [...] καθώς και οι υπάλληλοι και το λοιπό προσωπικό της Κοινότητας οφείλουν [...] να μη [δημοσιοποιούν] πληροφορίες που αποτελούν εκ φύσεως επαγγελματικά απόρρητα, ιδίως πληροφορίες σχετικές με επιχειρήσεις που αφορούν τις εμπορικές τους σχέσεις και τα κοστολογικά τους στοιχεία».

2 Το άρθρο 20 του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων [81 ΕΚ] και [82 ΕΚ] (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25), εφαρμοστέου στην προκειμένη περίπτωση και με τίτλο «Επαγγελματικό απόρρητο», ορίζει, με την παράγραφο 2, ότι «[υ]πό την επιφύλαξη των άρθρων 19 και 21, η Επιτροπή [...] καθώς και οι υπάλληλοί [της] και τα άλλα όργανα υποχρεούνται να μην κάνουν χρήση των πληροφοριών, τις οποίες συνέλεξαν κατ' εφαρμογή του παρόντος κανονισμού και οι οποίες, λόγω της φύσεώς τους, καλύπτονται από το επαγγελματικό απόρρητο».

3 Το άρθρο 21 του κανονισμού 17, με τίτλο «Δημοσίευση των αποφάσεων», ορίζει τα εξής:

«1. Η Επιτροπή δημοσιεύει τις αποφάσεις, τις οποίες εκδίδει κατ' εφαρμογή των άρθρων 2, 3, 6, 7 και 8.

2. Η δημοσίευση μνημονεύει τα ονόματα των μερών και το ουσιώδες τμήμα της αποφάσεως, οφείλει δε να λαμβάνει υπόψη το νόμιμο συμφέρον των επιχειρήσεων προς διαφύλαξη των επιχειρηματικών τους απορρήτων.»

4 Το άρθρο 13, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 2842/98 της Επιτροπής, της 22ας Δεκεμβρίου 1998, σχετικά με τις ακροάσεις στο πλαίσιο ορισμένων διαδικασιών κατ' εφαρμογή των άρθρων [81 ΕΚ] και [82 ΕΚ] (ΕΕ L 354, σ. 18), ο οποίος εφαρμόζεται στην προκειμένη περίπτωση, ορίζει τα εξής:

«Δεν επιτρέπεται η ανακοίνωση ή η παραχώρηση πρόσβασης σε πληροφοριακά στοιχεία, περιλαμβανομένων των εγγράφων, στο βαθμό που περιλαμβάνουν επιχειρηματικά απόρρητα οιουδήποτε μέρους, συμπεριλαμβανομένων των μερών κατά των οποίων η Επιτροπή έχει διατυπώσει αιτιάσεις, των αιτούντων και των

καταγγελλόντων, καθώς και οποιουδήποτε άλλου τρίτου μέρους, ή άλλες πληροφορίες εμπιστευτικού χαρακτήρα [...] Η Επιτροπή λαμβάνει τα κατάλληλα μέτρα για την πρόσβαση στον φάκελο, λαμβάνοντας δεόντως υπόψη την ανάγκη προστασίας των επιχειρηματικών απορρήτων [...] και των λοιπών πληροφοριακών στοιχείων εμπιστευτικού χαρακτήρα.»

5 Το άρθρο 9 της απόφασης 2001/462/ΕΚ, ΕΚΑΧ της Επιτροπής, της 23ης Μαΐου 2001, σχετικά με τα καθήκοντα του συμβούλου ακροάσεων στις διαδικασίες ανταγωνισμού (ΕΕ L 162, σ. 21), προβλέπει τα εξής:

«Όταν υπάρχει η πρόθεση να δημοσιοποιηθούν πληροφορίες που είναι δυνατόν να αποτελούν επιχειρηματικό απόρρητο, η ενδιαφερόμενη επιχείρηση ενημερώνεται γραπτώς για την πρόθεση αυτή καθώς και για τους σχετικούς λόγους. Τάσσεται προθεσμία εντός της οποίας η επιχείρηση μπορεί να υποβάλει γραπτώς τυχόν παρατηρήσεις.

Όταν η ενδιαφερόμενη επιχείρηση αντιτίθεται στην δημοσιοποίηση των πληροφοριών αλλά διαπιστώνεται ότι οι πληροφορίες αυτές δεν τυγχάνουν προστασίας και μπορούν συνεπώς να δημοσιοποιηθούν, εκδίδεται σχετική αιτιολογημένη απόφαση, η οποία κοινοποιείται στην ενδιαφερόμενη επιχείρηση. Στην απόφαση αυτή προσδιορίζεται η ημερομηνία μετά την οποία πρόκειται να δημοσιοποιηθούν οι πληροφορίες. Η ημερομηνία αυτή δεν πρέπει να τοποθετείται σε απόσταση μικρότερη της μιας εβδομάδας από την ημερομηνία της κοινοποίησης.

Το πρώτο και το δεύτερο εδάφιο εφαρμόζονται κατ' αναλογία και ως προς την αποκάλυψη πληροφοριών με δημοσίευση στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*.»

6 Κατά το άρθρο 1, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2988/74 του Συμβουλίου, της 26ης Νοεμβρίου 1974, περί παραγραφής του δικαιώματος διώξεως και εκτελέσεως των αποφάσεων στους τομείς του δικαίου των μεταφορών και του

ανταγωνισμού της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας (ΕΕ ειδ. έκδ. 07/001, σ. 241), το δικαίωμα της Επιτροπής να επιβάλλει πρόστιμα ή κυρώσεις για παραβάσεις των διατάξεων του κοινοτικού δικαίου ανταγωνισμού παραγράφεται σε πέντε χρόνια με εξαίρεση τις παραβάσεις των διατάξεων που αφορούν τις αιτήσεις ή κοινοποιήσεις των επιχειρήσεων ή ενώσεων επιχειρήσεων, την παροχή πληροφοριών ή τη διεξαγωγή ελέγχων.

Πραγματικά περιστατικά, διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

7 Το 2002, η Επιτροπή κίνησε τη διαδικασία ελέγχου, βάσει του κανονισμού 17, κατά των Ευρωπαίων παραγωγών οργανικών υπεροξειδίων, στους οποίες περιλαμβάνεται ο όμιλος AKZO, η Atofina SA, διάδοχος της Atochem (στο εξής: Atochem/Atofina), η Peroxid Chemie GmbH & Co. KG, εταιρία που ελέγχεται από την Laporte plc, που έχει μετονομαστεί σε Degussa UK Holdings Ltd, η Peróxidos Orgánicos SA, η FMC Foret SA, η AC Treuhand AG και η προσφεύγουσα, με αντικείμενο τη συμμετοχή σε συμπράξεις, εκ των οποίων μία κύρια σύμπραξη και περισσότερες περιφερειακές συμπράξεις, κατά την έννοια του άρθρου 81 ΕΚ, στις αγορές οργανικών υπεροξειδίων.

8 Στις 27 Μαρτίου 2003, η Επιτροπή κίνησε την τυπική διαδικασία και κατάρτισε ανακοίνωση των αιτιάσεων που στη συνέχεια κοινοποιήθηκε στην προσφεύγουσα. Η προσφεύγουσα, με τις παρατηρήσεις της 13ης Ιουνίου 2003, βάλλει κυρίως κατά του περιεχομένου και της διάρκειας της συμμετοχής της στην κύρια σύμπραξη και υποστηρίζει ότι δεν είχε παρά σποραδικές επαφές με την Peroxid Chemie και την Atochem/Atofina μεταξύ 1994 και 1996. Ισχυρίζεται πάντως ότι δεν είχε επαφές με τις λοιπές εμπλεκόμενες στη σύμπραξη εταιρίες. Ως εκ τούτου, το δικαίωμα διώξεως ενδεχόμενης παραβάσεως της προσφεύγουσας έχει, εν πάση περιπτώσει, παραγραφεί.

9 Η Επιτροπή, με έγγραφο της 10ης Δεκεμβρίου 2003, ενημέρωσε την προσφεύγουσα για την απόφασή της να κλείσει τη διαδικασία που την αφορά.

10 Εξάλλου, η Επιτροπή με την απόφαση 2005/349/ΕΚ, της 10ης Δεκεμβρίου 2003, σχετικά με την εφαρμογή των άρθρων 81 ΕΚ και 53 της συμφωνίας για τον ΕΟΧ (Υπόθεση COMP/E-2/37.857 — Οργανικά υπεροξείδια) (ΕΕ L 110, σ. 44, στο εξής: απόφαση υπεροξειδίων), επέβαλε πρόστιμα στις εταιρίες Atochem/Atofina, Peroxid Chemie, AC Treuhand, Peróxidos Orgánicos και Degussa UK λόγω παραβάσεως του άρθρου 81 ΕΚ. Η απόφαση αυτή κοινοποιήθηκε στις προμνησθείσες εταιρίες πλην της προσφεύγουσας.

11 Στο διατακτικό της απόφασης υπεροξειδίων δεν γίνεται καμία αναφορά στη συμμετοχή της προσφεύγουσας στην παράβαση. Πάντως, όσον αφορά την προσφεύγουσα, η απόφαση αυτή προσδιορίζει, καταρχάς, ιδίως στην αιτιολογική σκέψη 78 τα εξής:

«Η Επιτροπή, αφού έδωσε την ευκαιρία στις ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις να παρουσιάσουν τις παρατηρήσεις τους για τις αιτιάσεις, αποφάσισε να κλείσει τη διαδικασία ως προς την [προσφεύγουσα] και την [FMC Foret]. Όσον αφορά [την προσφεύγουσα], η Επιτροπή διαπιστώνει ότι δεν μπορεί να αποδειχθεί η συμμετοχή της επιχείρησης αυτής στη μοναδική και συνεχή παράβαση πέρα από τις 31 Ιανουαρίου 1997, κρίσιμη ημερομηνία για τη συντέλεση της παραγραφής [...]»

12 Περαιτέρω, η απόφαση υπεροξειδίων περιλαμβάνει, κυρίως στις αιτιολογικές σκέψεις 156 έως 177, αναλυτική περιγραφή της συμμετοχής της προσφεύγουσας στην κύρια σύμπραξη μεταξύ, ιδίως, του ομίλου ΑΚΖΟ, της Atochem/Atofina και της Peroxid Chemie που διήρκεσε από το 1971 έως το 1999. Στην ουσία, η Επιτροπή διαπιστώνει ότι η προσφεύγουσα δεν συμμετείχε άμεσα και τυπικά στην κύρια σύμπραξη, αλλά παρενέβη μόνον από το 1993 έως το 1996, διαμέσου συναντήσεων και επαφών, με επιζήμιο του ανταγωνισμού σκοπό, με τις εταιρίες Atochem/Atofina και Peroxid Chemie καθώς και διαμέσου ανταλλαγής ευαίσθητων εμπορικών δεδομένων με τις ίδιες εταιρίες.

13 Τέλος, η απόφαση υπεροξειδίων αναφέρει στην αιτιολογική σκέψη 319:

«[Η προσφεύγουσα] είναι αποδέκτρια της ανακοίνωσης των αιτιάσεων. Ωστόσο, η παρούσα απόφαση δεν απευθύνεται στην [προσφεύγουσα] (βλ. αιτιολογική σκέψη 78), καθόσον δεν μπορούσε να αποδειχθεί συμμετοχή [της προσφεύγουσας] πέρα από τις 31 Ιανουαρίου 1997.»

14 Η Επιτροπή, με έγγραφο της 18ης Φεβρουαρίου 2004 που κοινοποιήθηκε στις 19 Φεβρουαρίου 2004, διαβίβασε στην προσφεύγουσα αντίγραφο της απόφασης υπεροξειδίων και περίληψη της απόφασης αυτής. Η Επιτροπή, με το έγγραφο αυτό, ενημέρωσε την προσφεύγουσα ότι σκόπευε να δημοσιεύσει ένα μη εμπιστευτικό κείμενο της απόφασης υπεροξειδίων και της περίληψής της, κατ' εφαρμογή του άρθρου 21 του κανονισμού 17 και την κάλεσε να προσδιορίσει τα ενδεχόμενα αποσπάσματα που θεωρούσε ότι περιέχουν επιχειρηματικά απόρρητα ή άλλες εμπιστευτικές πληροφορίες.

15 Η προσφεύγουσα, με έγγραφο της 4ης Μαρτίου 2004, ζήτησε από την Επιτροπή να απαλείψει από το προς δημοσίευση κείμενο της απόφασης υπεροξειδίων όλες τις αναφορές στην προσφεύγουσα και στη φερόμενη ως παραβατική συμπεριφορά της, ιδίως δε τις αναφορές που περιλαμβάνονται στις αιτιολογικές σκέψεις 15, 81, 106 (πίνακας 4) και στις αιτιολογικές σκέψεις 120 έως 123, 156 έως 177, 184, 185, 188, 189, 202, και 270, για τον λόγο ότι η προσφεύγουσα δεν ήταν αποδέκτρια της απόφασης αυτής και ότι έκλεισε η σχετική διαδικασία που είχε κινηθεί (αιτιολογική σκέψη 78 της απόφασης υπεροξειδίων). Πράγματι, ορισμένα αποσπάσματα της απόφασης υπεροξειδίων σχετικά με την εμπλοκή της προσφεύγουσας στην παράβαση που διαπιστώθηκε, ιδίως οι αιτιολογικές σκέψεις 169 και 176 κατά των οποίων στράφηκε η προσφεύγουσα στο πλαίσιο της διοικητικής διαδικασίας είναι ανακριβή. Εν πάση περιπτώσει, τα επιχειρηματικά απόρρητα που περιλαμβάνονται στην αιτιολογική σκέψη 45 (μερίδιο της αγοράς που αναλογεί στην προσφεύγουσα), στην αιτιολογική σκέψη 106 (πίνακας 4), στις αιτιολογικές σκέψεις 168 και 175 (όνομα του M. S.), καθώς και στις αιτιολογικές σκέψεις 173 έως 177 και 510 [λεπτομερής αξιολόγηση της προσφεύγουσας στο πλαίσιο των διαπραγματεύσεων με τρίτα πρόσωπα για την απόκτηση αγαθών] πρέπει να απαλειφθούν.

16 Η Επιτροπή, με έγγραφο της 6ης Απριλίου 2004, ενημέρωσε την προσφεύγουσα ότι θα απάλειφε κάθε αναφορά σε αυτήν στο προς δημοσίευση προσωρινό κείμενο της απόφασης υπεροξειδίων επισυνάπτοντας το αντίστοιχο μη εμπιστευτικό κείμενο. Η Επιτροπή επιφυλάχθηκε πάντως να απαντήσει ως προς το αίτημα εμπιστευτικής μεταχείρισης της προσφεύγουσας αναφορικά με το προς δημοσίευση οριστικό κείμενο της απόφασης υπεροξειδίων.

17 Η προσφεύγουσα, με έγγραφο της 13ης Απριλίου 2004, ζήτησε να απαλειφθεί επίσης η επωνυμία της από την αιτιολογική σκέψη 15 και τον πίνακα 4 της απόφασης υπεροξειδίων και, υπό την επιφύλαξη των τροποποιήσεων αυτών, δέχθηκε την προσωρινή δημοσίευση της εν λόγω απόφασης.

18 Η Επιτροπή, με έγγραφο της 22ας Ιουνίου 2004, κοινοποίησε στην προσφεύγουσα το μη εμπιστευτικό προσωρινό κείμενο της απόφασης υπεροξειδίων που δεν περιλαμβάνει αναφορές στην προσφεύγουσα όπως προοριζόταν για δημοσίευση στον διαδικτυακό τόπο της Επιτροπής το συντομότερο δυνατό.

19 Η Επιτροπή, με έγγραφο της 28ης Ιουνίου 2004, ενημέρωσε την προσφεύγουσα ότι προετίθετο να απορρίψει το αίτημα εμπιστευτικής μεταχείρισης σχετικά με την αναφορά της στο προς δημοσίευση οριστικό κείμενο της απόφασης υπεροξειδίων. Πράγματι, η Επιτροπή, με την απόφαση αυτή, θεωρεί ότι στοιχειοθετείται παράβαση του άρθρου 81 ΕΚ από την προσφεύγουσα, χωρίς ωστόσο να είναι δυνατό, λόγω παραγραφής, να της επιβάλει πρόστιμο. Η Επιτροπή δέχθηκε ωστόσο να απαλείψει από το μη εμπιστευτικό οριστικό κείμενο της απόφασης υπεροξειδίων το όνομα του διαχειριστή της προσφεύγουσας, M. S., καθώς και τις αναφορές στη λεπτομερή αξιολόγησή της στο πλαίσιο των διαπραγματεύσεων με τρίτα πρόσωπα για την απόκτηση αγαθών και να αντικαταστήσει τις συγκεκριμένες ενδείξεις ως προς το μερίδιο αγοράς της προσφεύγουσας με γενικές κατηγορίες μεριδίων αγοράς. Τέλος, η Επιτροπή ενημέρωσε την προσφεύγουσα για τη δυνατότητά της να απευθυνθεί στον σύμβουλο ακροάσεων, βάσει του άρθρου 9 της απόφασης 2001/462, στην περίπτωση που ενέμενε στο αίτημά της για εμπιστευτική μεταχείριση.

20 Η προσφεύγουσα, με έγγραφο της 12ης Ιουλίου 2004, ζήτησε από τον σύμβουλο ακροάσεων να απαλείψει από το προς δημοσίευση οριστικό κείμενο της απόφασης υπεροξειδίων κάθε μνεία στην προσφεύγουσα σύμφωνα με το προσωρινό κείμενο που είχε δημοσιευτεί στον διαδικτυακό τόπο της Επιτροπής. Η προσφεύγουσα, με το έγγραφο αυτό, επαναλαμβάνει τα επιχειρήματα που πρόβαλε με το έγγραφο της 4ης Μαρτίου 2004 και επισημαίνει ότι πρέπει να απαλειφθεί η εσφαλμένη αναφορά στη φερόμενη συμμετοχή της στην παράβαση που περιλαμβάνεται στις αιτιολογικές σκέψεις 15, 45, 61, 66, 71, 78, 81, 106 (πίνακας 4), στις αιτιολογικές σκέψεις 108, 120 έως 123, 156 έως 177, 184, 185, 188, 189, 202, 270, 271, 319, 328, 366, 399, 423 και 510, καθώς και στο σημείο 1.3.1 του πίνακα περιεχομένων. Η προσφεύγουσα, προς στήριξη του αιτήματός της, ισχυρίζεται ότι οι ενδείξεις αυτές μπορούν να χρησιμοποιηθούν από τρίτους ως αποδεικτικά στοιχεία στο πλαίσιο αγωγών αποζημίωσεως κατά της προσφεύγουσας και να βλάψουν τη φήμη της στην αγορά. Εξάλλου, η Επιτροπή δεν είναι πλέον αρμόδια μετά το κλείσιμο της διαδικασίας ελέγχου σε βάρος της προσφεύγουσας ούτε να της καταλογίσει παράβαση του άρθρου 81 ΕΚ ούτε να εκδώσει, προς τούτο, βλαπτική απόφαση. Εξάλλου, το γεγονός ότι η απόφαση υπεροξειδίων δεν κοινοποιήθηκε στην προσφεύγουσα της στερεί, ανεπιτρέπτως, τη δυνατότητα να ασκήσει άμεσα προσφυγή κατά της απόφασης αυτής. Τέλος, η θέση της Επιτροπής δεν είναι συμβατή προς τον σκοπό των κανόνων παραγραφής, την αρχή της ασφάλειας δικαίου και το τεκμήριο αθωότητας.

21 Ο σύμβουλος ακροάσεων, με έγγραφο της 13ης Σεπτεμβρίου 2004, εξέδωσε μία πρώτη απόφαση, βάσει του άρθρου 9, τρίτο εδάφιο, της απόφασης 2001/462. Με την απόφαση αυτή, αρνήθηκε να απαλείψει από το προς δημοσίευση οριστικό κείμενο της απόφασης υπεροξειδίων τις αναφορές στην προσφεύγουσα —με εξαίρεση το όνομα του M. S., τις ενδείξεις σχετικά με τη λεπτομερή αξιολόγηση της προσφεύγουσας και την αναφορά στο μερίδιο αγοράς της προσφεύγουσας, το οποίο έπρεπε να αντικατασταθεί με κατηγορίες μεριδίων αγοράς— με την αιτιολογία ότι δεν επρόκειτο περί επιχειρηματικών απορρήτων, καθόσον η έννοια του επιχειρηματικού απορρήτου προϋποθέτει ότι η δημοσιοποίηση της επίμαχης πληροφορίας βλάπτει σοβαρά τα συμφέροντα του ενδιαφερομένου. Αφενός, όσον αφορά τον κίνδυνο αγωγών αποζημιώσεως βάσει του εθνικού δικαίου, ο σύμβουλος ακροάσεων κατέληξε ότι ο κίνδυνος αυτός δεν συνιστά αφεαυτού σοβαρή και άδικη προσβολή των συμφερόντων της προσφεύγουσας που θα δικαιολογούσε την προστασία των επίμαχων ενδείξεων. Σε περίπτωση που οι αγωγές αποζημιώσεως ενώπιον εθνικών δικαστηρίων κρίνονταν βάσιμες, οι αγωγές αυτές θα αποτελούσαν, πράγματι, θεμιτή συνέπεια της παραβιάσεως του κοινοτικού και του εθνικού δικαίου ανταγωνισμού. Ο

σύμβουλος ακροάσεων επισημαίνει ότι η προσφεύγουσα δεν υπήρξε αποδέκτρια της απόφασης υπεροξειδίων και ότι, ως εκ τούτου, η απόφαση αυτή δεν δεσμεύει νομικά τα εθνικά δικαστήρια, καθόσον δεν διαπιστώθηκε παράβαση του άρθρου 81 ΕΚ εκ μέρους της προσφεύγουσας. Αφετέρου, ο σύμβουλος ακροάσεων παρατηρεί ότι η ενδεχόμενη βλάβη της φήμης της προσφεύγουσας είναι η προσήκουσα συνέπεια της δημοσίευσης της απόφασης υπεροξειδίων σε περίπτωση συμμετοχής της προσφεύγουσας στις συμπράξεις που διαπιστώθηκαν. Τέλος, ο σύμβουλος ακροάσεων θεωρεί ότι, ακόμη κι αν υποτεθεί ότι οι διαπιστώσεις που περιέχει η απόφαση υπεροξειδίων δεν επαληθεύονται από τα πραγματικά περιστατικά, ζήτημα που ο σύμβουλος ακροάσεων δεν ήταν αρμόδιος να εξετάσει, δεν θα προέκυπτε σοβαρή και διαρκής ζημία της προσφεύγουσας κατάλληλη να προσδώσει στις επίμαχες πληροφορίες τον χαρακτήρα του επιχειρηματικού απορρήτου.

22 Εξάλλου, ο σύμβουλος ακροάσεων, με το ίδιο έγγραφο, θεωρεί, σε χωριστό κεφάλαιο υπό τον τίτλο «Ο σεβασμός των δικαιωμάτων υπερασπίσεως», ότι, προς διαφύλαξη των δικαιωμάτων υπερασπίσεως της προσφεύγουσας, οι ενδείξεις σχετικά με ενδεχόμενη συμμετοχή της σε περιφερειακή σύμπραξη στην Ισπανία, που περιλαμβάνονται στις αιτιολογικές σκέψεις 176, 262 και 328 της απόφασης υπεροξειδίων, πρέπει να απαλειφθούν καθόσον η προσφεύγουσα δεν είχε την ευκαιρία να παρουσιάσει σχετικές παρατηρήσεις, αφού τα στοιχεία αυτά δεν μνημονεύονταν στην ανακοίνωση των αιτιάσεων.

23 Η προσφεύγουσα, με έγγραφο της 27ης Σεπτεμβρίου 2004, εκδήλωσε την πρόθεσή της να ασκήσει προσφυγή ενώπιον του Πρωτοδικείου κατά της απορριπτικής απόφασης του αιτήματός της για εμπιστευτική μεταχείριση, όπως περιλαμβάνεται στο έγγραφο του συμβούλου ακροάσεων της 13ης Σεπτεμβρίου 2004, και ζήτησε την αναβολή της δημοσίευσης του οριστικού κειμένου της απόφασης υπεροξειδίων που περιέχει τα στοιχεία που την αφορούν μέχρι το πέρας της εκδίκασης της διαφοράς.

24 Ο σύμβουλος ακροάσεων, με έγγραφο της 1ης Οκτωβρίου 2004 που περιλαμβάνει την απόφαση (2004) D/204343 (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), επαναλαμβάνει τους λόγους που εκτίθενται στο έγγραφο της 13ης Σεπτεμβρίου 2004. Εξάλλου, ο σύμβουλος ακροάσεων επισημαίνει ότι η Επιτροπή θα ανέβαλε τη δημοσίευση

της απόφασης υπεροξειδίων, στη μορφή που αναφέρεται στην προσβαλλόμενη απόφαση, μέχρι η προσφεύγουσα να ζητήσει από το Πρωτοδικείο τη λήψη ασφαλιστικών μέτρων βάσει του άρθρου 242 ΕΚ.

25 Η προσφεύγουσα, με έγγραφο της 15ης Οκτωβρίου, γνωστοποίησε στον σύμβουλο ακροάσεων την πρόθεσή της να μη καταθέσει αίτηση ασφαλιστικών μέτρων, δοθέντων των αυστηρών προϋποθέσεων που έχει θέσει η νομολογία για το βάσιμο μίας τέτοιας αίτησης.

26 Ο σύμβουλος ακροάσεων, με έγγραφο της 18ης Οκτωβρίου 2004, απάντησε ότι, δεδομένης της παραίτησης της προσφεύγουσας από το δικαίωμα αίτησης λήψεως ασφαλιστικών μέτρων ενώπιον του Πρωτοδικείου, δεν υπήρχε πλέον κανένα εμπόδιο για την προβλεπόμενη δημοσίευση του οριστικού κειμένου της απόφασης υπεροξειδίων.

27 Στη συνέχεια, η Επιτροπή δημοσίευσε στον διαδικτυακό τόπο της Γενικής Διεύθυνσης (ΓΔ) Ανταγωνισμού το μη εμπιστευτικό κείμενο της απόφασης υπεροξειδίων, το οποίο περιλαμβάνει τις αναφορές στην προσφεύγουσα και τις λοιπές επίμαχες ενδείξεις.

28 Η προσφεύγουσα, με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 10 Δεκεμβρίου 2004, άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

29 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (δεύτερο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων. Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 8ης Ιουνίου 2006.

30 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση κατά το μέτρο που απορρίπτει το αίτημά της να απαλειφθεί κάθε αναφορά σε εκείνη από το δημοσιευμένο τελικό κείμενο της απόφασης υπεροξειδίων·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

31 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

Επί του παραδεκτού της αιτήσεως ακυρώσεως

1. *Επιχειρήματα των διαδίκων*

32 Η Επιτροπή αμφισβητεί το έννομο συμφέρον της προσφεύγουσας για άσκηση της προσφυγής και, κατά συνέπεια, το παραδεκτό της υπό κρίση προσφυγής.

33 Η Επιτροπή θεωρεί ότι, αφού η προσφεύγουσα δεν κατέθεσε αίτηση λήψης ασφαλιστικών μέτρων ενώπιον του Πρωτοδικείου και η απόφαση υπεροξειδίων δημοσιεύτηκε εν τω μεταξύ με τις επίμαχες ενδείξεις, δεν έχει πλέον έννομο συμφέρον να ασκήσει προσφυγή κατά της απόφασης αυτής. Η προσφεύγουσα αναγνωρίζει την έλλειψη αυτή εννόμου συμφέροντος με το έγγραφο της 27ης Σεπτεμβρίου 2004, καθόσον ισχυρίζεται ότι η δημοσίευση καθιστά αλυσιτελή την προσφυγή της.

34 Κατά την Επιτροπή, η προσφεύγουσα ουδαμώς αποδεικνύει γιατί οι επίμαχες και δημοσιευμένες ενδείξεις συνιστούν επιχειρηματικά απόρρητα. Εν πάση περιπτώσει, η ενδεχόμενη ακύρωση της προσβαλλόμενης απόφασης δεν θα αναιρούσε το γεγονός ότι τρίτοι έχουν λάβει γνώση των εν λόγω ενδείξεων και το ενδεχόμενο παρόμοια κατάσταση να επαναληφθεί στο μέλλον είναι ελάχιστο. Ως εκ τούτου, είναι αμφίβολο αν η εν λόγω ακύρωση μπορεί να έχει έννομα αποτελέσματα (απόφαση του Πρωτοδικείου της 14ης Σεπτεμβρίου 1995, Τ-480/93 και Τ-483/93, Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-2305, σκέψεις 59 και 60).

35 Κατά την Επιτροπή, η προσφυγή στηρίζεται στην εσφαλμένη προϋπόθεση ότι οι επίμαχες ενδείξεις έχουν δεσμευτικό χαρακτήρα. Όμως, οι περί των παραβάσεων διαπιστώσεις, όπως αυτές που αφορούν την προσφεύγουσα, οι οποίες περιλαμβάνονται μόνο στο αιτιολογικό της απόφασης υπεροξειδίων χωρίς να υπάρχει ρητή αναφορά σε αυτές στο διατακτικό της εν λόγω απόφασης, είναι μη δεσμευτικές. (απόφαση του Δικαστηρίου της 16ης Δεκεμβρίου 1975, 40/73 έως 48/73, 50/73, 54/73 έως 56/73, 111/73, 113/73 και 114/73, Suiker Unie κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1975, σ. 507, σκέψη 315· αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 28ης Απριλίου 1994, Τ-38/92, AWS Benelux κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. II-211, σκέψη 34· της 6ης Απριλίου 1995, Τ-145/89, Baustahlgewebe κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-987, σκέψεις 35, 55 και επ., και της 11ης Μαρτίου 1999, Τ-156/94, Aristrain κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. II-645, τμηματική δημοσίευση, σκέψη 699). Όσον αφορά το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι το έννομο συμφέρον της για άσκηση της προσφυγής απορρέει από το γεγονός ότι η ενδεχόμενη ακύρωση της προσβαλλόμενης απόφασης θα αποτελούσε βάση για την άσκηση αγωγής αποζημιώσεως κατά της Κοινότητας στην περίπτωση που η προσφεύγουσα υποχρεωνόταν στην καταβολή αποζημιώσεως στο πλαίσιο εθνικής δίκης, η Επιτροπή θεωρεί ότι είναι καθαρά υποθετικό και υπενθυμίζει ότι η προσφεύγουσα δεν είναι αποδέκτρια αποφάσεως διαπιστώνουσας κατά δεσμευτικό για τα εθνικά δικαστήρια τρόπο παράβαση του άρθρου 81 ΕΚ.

36 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται, στην ουσία, ότι η προσφυγή κατά της προσβαλλόμενης απόφασης είναι παραδεκτή.

2. *Εκτίμηση του Πρωτοδικείου*

37 Καταρχάς, επισημαίνεται ότι η υπό κρίση προσφυγή στρέφεται κατά της προσβαλλόμενης απόφασης που εκδόθηκε βάσει του άρθρου 9, τρίτο εδάφιο, της απόφασης 2001/462 και με την οποία η Επιτροπή απέρριψε εν μέρει αίτημα εμπιστευτικής μεταχείρισης της προσφεύγουσας με την αιτιολογία ότι το αίτημα αυτό αναφερόταν σε αποσπάσματα του προς δημοσίευση μη εμπιστευτικού κειμένου της απόφασης υπεροξειδίων. Επομένως, η υπό κρίση προσφυγή δεν σκοπεί στην αμφισβήτηση της νομιμότητας της απόφασης υπεροξειδίων. Εξάλλου, δεν αμφισβητείται από τους διαδίκους ότι η προθεσμία άσκησης προσφυγής κατά της απόφασης υπεροξειδίων, της οποίας αντίγραφο διαβιβάστηκε στην προσφεύγουσα στις 19 Φεβρουαρίου 2004, παρήλθε και ότι, ως εκ τούτου, η απόφαση αυτή περιβλήθηκε με ισχύ δεδικασμένου όσον αφορά την προσφεύγουσα καθόσον μπορεί να προκαλέσει σε βάρος της οριστικά δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα.

38 Ακόμη και αν η προσφεύγουσα είχε τη δυνατότητα να ασκήσει εγκαίρως προσφυγή κατά της απόφασης υπεροξειδίων αλλά δεν το έπραξε, τούτο δεν σημαίνει ότι δεν έχει έννομο συμφέρον για την άσκηση προσφυγής κατά της προσβαλλόμενης απόφασης. Συναφώς υπενθυμίζεται ότι η ύπαρξη εννόμου συμφέροντος του προσφεύγοντος για την άσκηση προσφυγής προϋποθέτει ότι η ακύρωση της προσβαλλόμενης πράξης είναι ικανή από μόνη της να προκαλέσει έννομα αποτελέσματα (βλ. απόφαση Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, όπ.π., σκέψη 59 και την εκεί παρατεθείσα νομολογία· βλ. επίσης, υπό την έννοια αυτή, απόφαση του Δικαστηρίου της 24ης Ιουνίου 1986, 53/85, AKZO Chemie κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 1965, σκέψη 21), ότι η προσφυγή μπορεί, με το αποτέλεσμα που θα επιτύχει, να ωφελήσει τον διάδικο που την άσκησε (βλ., αναλογικά, απόφαση του Δικαστηρίου της 25ης Ιουλίου 2002, C-50/00 P, Unión de Pequeños Agricultores κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2002, σ. I-6677, σκέψη 21) και ότι ο διάδικος αυτός έχει ενεστώς έννομο συμφέρον για την ακύρωση της εν λόγω πράξεως (διάταξη του Πρωτοδικείου της 17ης Οκτωβρίου 2005, T-28/02, First Data κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. II-4119, σκέψη 42).

39 Συναφώς, διαπιστώνεται, πρώτον, ότι το ζήτημα αν η ακύρωση της προσβαλλόμενης απόφασης μπορεί να ωφελήσει την προσφεύγουσα και, ως εκ τούτου, να θεμελιώσει το έννομο συμφέρον της, εξαρτάται από την εξέταση ενός ουσιαστικού ζητήματος, ήτοι από το περιεχόμενο της έννοιας του όρου «επιχειρηματικό απόρρητο» βάσει του άρθρου 9, πρώτο εδάφιο, της απόφασης 2001/462, ερμηνευμένου σε συνδυασμό με το άρθρο 21, παράγραφος 2, του κανονισμού 17. Πράγματι, αν υποτεθεί ότι το αίτημα εμπιστευτικής μεταχείρισης που διατύπωσε η προσφεύγουσα αφορά, τουλάχιστον εν μέρει, επιχειρηματικά απόρρητα που εμπίπτουν στις προαναφερθείσες διατάξεις —ζήτημα που πρέπει να επιλυθεί στο πλαίσιο της εξέτασης του βασίμου της υπό κρίση προσφυγής— η προσβαλλόμενη απόφαση που απορρίπτει το αίτημα αυτό θα ήταν παράνομη, καθόσον θα εφάρμοζε εσφαλμένα τον εν λόγω όρο. Κατά συνέπεια, η ακύρωση της προσβαλλόμενης απόφασης μπορεί να ωφελήσει την προσφεύγουσα καθόσον η Επιτροπή θα έπρεπε, βάσει του άρθρου 233 ΕΚ, να υποστεί τις αναγκαίες συνέπειες λόγω της δημοσιεύσεως της απόφασης υπεροξειδίων, η οποία πρέπει, κατ' εφαρμογή του άρθρου 21, παράγραφος 2, του κανονισμού 17, να λάβει υπόψη το θεμιτό συμφέρον της προσφεύγουσας να μη δημοσιοποιηθούν τα επιχειρηματικά απόρρητά της.

40 Δεύτερον, αντιθέτως προς τη θέση της Επιτροπής, το γεγονός και μόνον ότι η δημοσίευση των επίμαχων ενδείξεων έχει γίνει και ότι τρίτοι έλαβαν ήδη γνώση δεν είναι δυνατό να στερήσει από την προσφεύγουσα το έννομο συμφέρον να ασκήσει προσφυγή κατά της προσβαλλόμενης απόφασης. Αντιθέτως, η διαρκής δημοσιοποίηση των ενδείξεων αυτών δεν παύει να θίγει τα συμφέροντα και ιδίως τη φήμη της προσφεύγουσας, γεγονός που δικαιολογεί το ενεστώς έννομο συμφέρον κατά την έννοια της προπαρατεθείσας στη σκέψη 38 νομολογίας. Εξάλλου, κάθε άλλη ερμηνεία που θα εξαρτούσε το παραδεκτό της προσφυγής από τη δημοσιοποίηση ή μη των επίμαχων ενδείξεων από την Επιτροπή —και κατά συνέπεια από την εκ μέρους της δημιουργία τετελεσμένου γεγονότος— θα καθιστούσε δυνατό στην Επιτροπή να διαφεύγει τον δικαστικό έλεγχο προβαίνοντας σε παρόμοια δημοσιοποίηση μολονότι θα ήταν παράνομη.

41 Γενικότερα, η εκτίμηση που προτάθηκε με τις ανωτέρω σκέψεις 39 και 40 επιβεβαιώνεται από τη νομολογία, κατά την οποία η ακύρωση απόφασης είναι από μόνη της ικανή να έχει έννομες συνέπειες, κυρίως για τον λόγο ότι, αφενός, υποχρεώνει την Επιτροπή να λάβει τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση της αποφάσεως του Πρωτοδικείου και, αφετέρου, αποτρέπει την επανάληψη τέτοιας πρακτικής εκ μέρους της Επιτροπής (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση του Πρωτοδικείου της

9ης Νοεμβρίου 1994, Τ-46/92, Scottish Football κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. ΙΙ-1039, σκέψη 14 και την εκεί παρατεθείσα νομολογία). Στην προκειμένη περίπτωση, η προσβαλλόμενη απόφαση συνεπάγεται ακριβώς τη διαρκή αναπαραγωγή, στον διαδικτυακό τόπο της ΓΔ «Ανταγωνισμού», του μη εμπιστευτικού κειμένου της απόφασης υπεροξειδίων χωρίς να έχουν απαλειφθεί τα αποσπάσματα που αφορούν την προσφεύγουσα. Ως εκ τούτου, η ενδεχόμενη ακύρωση, τουλάχιστον εν μέρει, της προσβαλλόμενης απόφασης θα υποχρέωνε την Επιτροπή, βάσει του άρθρου 233 ΕΚ να σταματήσει τη δημοσίευση των επίμαχων αποσπασμάτων.

42 Κατόπιν των ανωτέρω σκέψεων, η ένσταση απαραδέκτου που προβάλλει η Επιτροπή πρέπει να απορριφθεί, παρέλκει δε η εξέταση των λοιπών επιχειρημάτων των διαδίκων στο πλαίσιο αυτό.

Επί της ουσίας

1. *Εισαγωγική παρατήρηση*

43 Η προσφεύγουσα, προς στήριξη της προσφυγής της, επικαλείται τρεις λόγους αντλούμενους, πρώτον, από παράβαση του άρθρου 21 του κανονισμού 17, δεύτερον, από έλλειψη εξουσίας της Επιτροπής, βάσει των άρθρων 3 και 15 του κανονισμού 17, να εκδώσει και να δημοσιεύσει απόφαση διαπιστώνουσα παράβαση καταλογιστέα στην προσφεύγουσα και, τρίτον, από προσβολή του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας.

2. *Επί του λόγου ακυρώσεως που αντλείται από παράβαση του άρθρου 21 του κανονισμού 17*

Επιχειρήματα των διαδίκων

44 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το γεγονός και μόνον ότι δεν είναι αποδέκτρια της απόφασης υπεροξειδίων δεν επιτρέπει στην Επιτροπή να δημοσιεύσει τα σχετικά με την απόφαση αυτή στοιχεία.

45 Κατά την προσφεύγουσα, η προβλεπόμενη από το άρθρο 21, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 δημοσίευση αφορά μόνον τα ενδιαφερόμενα μέρη. Η έννοια του όρου «ενδιαφερόμενα μέρη» αφορά, σύμφωνα με το γράμμα της διάταξης αυτής, αφορά μόνον τους αποδέκτες απόφασης που επιβάλει πρόστιμο και όχι τις εμπλεκόμενες επιχειρήσεις που δεν είναι αποδέκτριες παρόμοιας απόφασης. Πράγματι, η δημοσίευση απόφασης που περιλαμβάνει αιτιάσεις προς μη αποδέκτριες επιχειρήσεις συνιστά κύρωση σε βάρος τους λόγω των αρνητικών συνεπειών της δημοσίευσης για τη φήμη τους και λόγω του αυξημένου κινδύνου να ασκηθούν από τρίτους σε βάρος τους, βάσει αποδείξεων που προκύπτουν από την εν λόγω απόφαση, αγωγές αποζημιώσεως ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων. Εξάλλου, κατά την προσφεύγουσα, αντιθέτως προς τους αποδέκτες μιας απόφασης, οι επιχειρήσεις αυτές δεν μπορούν να αποδείξουν δικαστικώς ότι οι εν λόγω διαπιστώσεις δεν είναι βάσιμες προκειμένου να αποφύγουν τις αρνητικές συνέπειες και τους κινδύνους που προαναφέρθηκαν, γεγονός που συνιστά ανεπίτρεπτη συρρίκνωση του δικαιώματός τους για αποτελεσματική δικαστική προστασία.

46 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η προσφεύγουσα διευκρίνισε, στην ουσία, αναφερόμενη στα επιχειρήματα που προέβαλε στο πλαίσιο του δευτέρου λόγου ακυρώσεως και στην απόφαση του Πρωτοδικείου της 30ής Μαΐου 2006, Τ-198/03, Bank Austria Creditanstalt κατά Επιτροπής (Συλλογή 2006, σ. II-1429), ότι η αρμοδιότητα της Επιτροπής να δημοσιεύει μία απόφαση, βάσει του άρθρου 21, παράγραφος 2, του κανονισμού 17, περιορίζεται, αφενός, από την ανάγκη προστασίας του επαγγελματικού απορρήτου, κατά την έννοια του άρθρου 287 ΕΚ, που καλύπτει επίσης τη δημοσιοποίηση στοιχείων όπως αυτά που περιλαμβάνονται στο άρθρο 4

του κανονισμού (ΕΚ) 1049/2001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 30ής Μαΐου 2001, για την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής (ΕΕ L 145, σ. 43), και, αφετέρου, από το τεκμήριο αθωότητας, όπως προβλέπεται στο άρθρο 48 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης που ψηφίστηκε στις 7 Δεκεμβρίου 2000 στη Νίκαια (ΕΕ C 364, σ. 1) και υπό το φως του οποίου πρέπει να εξετασθεί το περιεχόμενο της περί δημοσιεύσεως αρμοδιότητας της Επιτροπής. Πράγματι, το τεκμήριο αθωότητας δεν επιτρέπει στην Επιτροπή να δημοσιοποιεί επιβαρυντικά στοιχεία που η ενδιαφερόμενη επιχείρηση δεν μπορεί να προσβάλει δικαστικώς.

47 Κατά συνέπεια, η δημοσίευση της απόφασης υπεροξειδίων που περιλαμβάνει διαπιστώσεις σχετικά με ενδεχόμενη παραβατική συμπεριφορά της προσφεύγουσας συνιστά παράβαση του άρθρου 21, παράγραφος 2, του κανονισμού 17.

48 Κατά την Επιτροπή, το γεγονός ότι η απόφαση υπεροξειδίων δεν κοινοποιήθηκε στην προσφεύγουσα ως αποδέκτρια δεν επηρεάζει την αρμοδιότητά της να δημοσιεύσει την εν λόγω απόφαση σε κείμενο που περιλαμβάνει αναφορές σε αυτή. Ο ισχυρισμός αυτός ενισχύεται ακόμη περισσότερο από το γεγονός ότι η προσφεύγουσα συμμετείχε στη διοικητική διαδικασία έως ότου η διαδικασία αυτή περατώθηκε ως προς εκείνη.

49 Κατά την Επιτροπή, η υποχρέωσή της να λαμβάνει υπόψη το νόμιμο συμφέρον των επιχειρήσεων να μη δημοσιοποιούνται τα επιχειρηματικά τους απόρρητα αποτελεί τον μοναδικό περιορισμό στην περί δημοσιεύσεως αρμοδιότητά της, όπως προβλέπεται στο δεύτερο μέρος της διάταξης του άρθρου 21, παράγραφος 2, του κανονισμού 17. Αντιθέτως, το πρώτο μέρος της διάταξης της διάταξης αυτής αναφέρεται αποκλειστικώς στις ελάχιστες απαιτήσεις που πρέπει να πληρούν οι δημοσιεύσεις, ήτοι τη μνεία των ενδιαφερομένων μερών και τα ουσιώδη στοιχεία του περιεχομένου της απόφασης.

50 Η νομολογία επιβεβαιώνει την ερμηνεία αυτή αναγνωρίζοντας ότι η δημοσίευση στοιχείων πέρα από τις ελάχιστες απαιτήσεις είναι αποδεκτή. Επομένως, η δημοσίευση του πλήρους κειμένου απόφασης που επιβάλλει πρόστιμα είναι νόμιμη ακόμη

και αν οι ληφθείσες βάσει του άρθρου 15 του κανονισμού 17 αποφάσεις δεν περιλαμβάνονται στις αποφάσεις που μνημονεύει το άρθρο 21, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 15ης Ιουλίου 1970, 41/69, Chemiefarma κατά Επιτροπής, Συλλογή 1969-1971, σ. 397, σκέψεις 101 έως 103, και της 14ης Ιουλίου 1972, 54/69, Francolor κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1972-1973, σ. 201, σκέψεις 30 και 31). Κατά συνέπεια, η Επιτροπή, με την προσβαλλόμενη απόφαση, διαπιστώνει ορθώς, βάσει της νομολογίας αυτής, ότι μπορούσε επίσης να δημοσιεύσει τις αποφάσεις ή τμήματα αυτών, για τις οποίες το παράγωγο δίκαιο δεν προβλέπει υποχρέωση δημοσιεύσεως, υπό την προϋπόθεση ότι δεν δημοσιοποιούν επιχειρηματικά απόρρητα.

51 Εξάλλου, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι, ακόμη κι αν υποτεθεί ότι ο όρος «ενδιαφερόμενα μέρη» που περιλαμβάνεται στο πρώτο μέρος της διάταξης του άρθρου 21, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 προσδιορίζει τους αποδέκτες της απόφασης και μόνον, από την ευρύτερη έννοια του όρου «επιχείρηση» —και όχι «ενδιαφερόμενο μέρος»— που χρησιμοποιείται στο δεύτερο μέρος της διάταξης αυτής προκύπτει ότι θα μπορούσε να γίνει μνεία στη δημοσιευμένη απόφαση και άλλων προσώπων πλην των ενδιαφερομένων μερών.

52 Περαιτέρω, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι οι μη δεσμευτικές ενδείξεις που αφορούν την προσφεύγουσα και περιλαμβάνονται στην απόφαση υπεροξειδίων και οι οποίες δεν αποτυπώνονται ρητά στο διατακτικό της εν λόγω αποφάσεως δεν αποτελούν, κατά τη νομολογία (απόφαση του Δικαστηρίου της 14ης Δεκεμβρίου 2000, C-344/98, Masterfoods και HB, Συλλογή 2000, σ. I-11369, σκέψη 52), αντικείμενο απόφασης της Επιτροπής που πρέπει να λαμβάνεται υπόψη από τα εθνικά δικαστήρια στο πλαίσιο εκδίκασης ενδεχόμενης αγωγής αποζημιώσεως (απόφαση του Πρωτοδικείου της 22ας Μαρτίου 2000, Τα-125/97 και Τα-127/97, Coca-Cola κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. II-1733, σκέψη 86). Στην προκειμένη περίπτωση, οι εκτιμήσεις της Επιτροπής που περιλαμβάνονται στο αιτιολογικό της απόφασης υπεροξειδίων μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως μόνο στο μέτρο που, ως αιτιολογικές σκέψεις βλαπτικής πράξεως, θα αποτελούσαν το αναγκαίο έρεισμα του διατακτικού της (αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 17ης Σεπτεμβρίου 1992, Τ-138/89, NBV και NVB κατά Commission, Συλλογή 1992, σ. II-2181, σκέψη 31· της 8ης Οκτωβρίου 1996, Τ-24/93 έως Τ-26/93 και Τ-28/93, Compagnie maritime belge transports κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-1201, σκέψη 150, και της 7ης Οκτωβρίου 1999, Τ-228/97, Irish Sugar κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. II-2969, σκέψη 178). Αντιθέτως, οι ενδείξεις που αναφέρονται σε παραβάσεις που διαλαμβάνονται στις αιτιολογικές σκέψεις, αλλά δεν αποτελούν τέτοιο έρεισμα, δεν βλάπτουν ούτε τα ενδιαφερόμενα μέρη ούτε τρίτους. Ως εκ τούτου, η Επιτροπή ορθά θεώρησε,

με την προσβαλλόμενη απόφαση, ότι η απόφαση υπεροξειδίων δεν αποτελεί απόφαση διαπιστώνουσα, κατά τρόπο δεσμευτικό για τα εθνικά δικαστήρια, παράβαση του άρθρου 81 ΕΚ εκ μέρους της προσφεύγουσας.

53 Πράγματι, η απόφαση υπεροξειδίων δεν περιλαμβάνει σχετικά με την προσφεύγουσα καμία δεσμευτική διαπίστωση ικανή να προδικάσει την ανεξάρτητη κρίση του εθνικού δικαστή, αλλά περιγράφει μόνον τη συμπεριφορά της προκειμένου να συμβάλει στην κατανόηση της αιτίας και του πλαισίου της διαπραχθείσας παραβάσεως από τους αποδέκτες της εν λόγω αποφάσεως. Επομένως, αποκλείεται να ασκηθούν κατά της προσφεύγουσας, χωρίς να μπορεί να αμυνθεί, ενδεχόμενες αγωγές αποζημιώσεως ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων. Ειδικότερα, αντιθέτως προς τους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας, η δημοσιευμένη απόφαση υπεροξειδίων δεν μπορεί ούτε να χρησιμοποιηθεί από μόνη της ως πλήρης απόδειξη της οποίας να μπορεί να γίνει επίκληση σε βάρος της, ούτε να διευκολύνει σημαντικά τη διεξαγωγή των αποδείξεων εκ μέρους τρίτων στο πλαίσιο παρόμοιας διαφοράς.

54 Εξάλλου, η Επιτροπή θεωρεί ότι το άρθρο 30 του κανονισμού (ΕΚ) 1/2003 του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 2002, για την εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού που προβλέπονται στα άρθρα 81 [ΕΚ] και 82 [ΕΚ] (ΕΕ 2003, L 1, σ. 1) —διάταξη που αντικατέστησε το άρθρο 21 του κανονισμού 17 και διεύρυνε τους όρους δημοσίευσης για να καλύπτονται εφεξής ρητώς οι αποφάσεις που επιβάλλουν πρόστιμα και χρηματικές ποινές— ενισχύει τη θέση της και ουδόλως επηρεάζει την προγενέστερη πρακτική της δημοσίευσης. Η δημοσίευση χρησιμεύει, αφενός, στην εξασφάλιση της διαφάνειας της διοίκησης και, αφετέρου, ιδίως όσον αφορά τις αποφάσεις που επιβάλλουν πρόστιμα, στην αποτροπή τέλεσης αξιόποινων πράξεων, σύμφωνα προς τον σκοπό της γενικής πρόληψης που αναγνώρισε το Δικαστήριο με την απόφαση Chemiefarma κατά Επιτροπής, ανωτέρω σκέψη 50. Κατά την Επιτροπή, η κύρωση που ισχυρίζεται ότι υφίσταται η προσφεύγουσα λόγω της δημοσιεύσεως των επίμαχων ενδείξεων δεν μπορεί ούτε να επηρεάσει τον σκοπό της γενικής πρόληψης, ούτε να τροποποιήσει το περιεχόμενο των κανόνων παραγραφής διευρύνοντας τον τομέα εφαρμογής τους κατά τέτοιο τρόπο ώστε να περιορίζεται η περί δημοσιεύσεως αρμοδιότητα της Επιτροπής. Συναφώς, η Επιτροπή επισημαίνει ότι, όσον αφορά την παραγραφή για την επιβολή κυρώσεων, το άρθρο 25 του κανονισμού 1/2003 προβλέπει εφεξής ρητώς «τις αρμοδιότητες που ανατίθενται στην Επιτροπή δυνάμει των άρθρων 23 και 24» και, ως εκ τούτου, δεν αναφέρεται στη δημοσίευση των αποφάσεων βάσει του άρθρου 30 του εν λόγω κανονισμού.

55 Τέλος, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η Επιτροπή επικαλέστηκε τη λύση που έγινε δεκτή με την απόφαση Bank Austria Creditanstalt κατά Επιτροπής, ανωτέρω σκέψη 46 (σκέψη 89), κατά την οποία η αναφορά, σε απόφαση περί επιβολής προστίμων, πραγματικών διαπιστώσεων που αφορούν σύμπραξη δεν μπορεί να εξαρτηθεί από την προϋπόθεση ότι η Επιτροπή είναι αρμόδια για τη διαπίστωση της σχετικής παραβάσεως ή από την προϋπόθεση ότι έχει πράγματι διαπιστώσει τέτοια παράβαση, κατά την οποία η Επιτροπή δύναται να περιγράφει, σε απόφαση διαπιστώνουσα παράβαση και επιβάλλουσα κύρωση, το πραγματικό και ιστορικό πλαίσιο εντός του οποίου εντάσσεται η επικρινόμενη συμπεριφορά. Η Επιτροπή επισημαίνει επίσης ότι, κατά την απόφαση αυτή, το ίδιο ισχύει για τη δημοσίευση της εν λόγω περιγραφής, δεδομένου ότι μπορεί να είναι χρήσιμη ώστε το ενδιαφερόμενο κοινό να αντιληφθεί πλήρως τους λόγους της αποφάσεως αυτής και εναπόκειται στην Επιτροπή να κρίνει αν είναι πρόσφορο να περιληφθούν στην απόφαση τέτοια στοιχεία.

56 Συνεπώς, ο λόγος ακυρώσεως που αντλείται από παράβαση του άρθρου 21, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 πρέπει να απορριφθεί.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

Εισαγωγική παρατήρηση

57 Η προσφεύγουσα, με τον πρώτο λόγο ακυρώσεως, βάλλει ουσιαστικώς κατά του περιεχομένου της αρμοδιότητας της Επιτροπής να δημοσιεύσει, βάσει του άρθρου 21, παράγραφος 2, του κανονισμού 17, απόφαση εκδοθείσα βάσει του κανονισμού 17, η οποία δεν της έχει κοινοποιηθεί και με την οποία η Επιτροπή διαπιστώνει, στις αιτιολογικές σκέψεις και όχι στο διατακτικό, παράβαση της προσφεύγουσας. Η προσφεύγουσα, προς στήριξη του λόγου αυτού, ισχυρίζεται, κατ' ουσίαν, αφενός, ότι δεν αποτελεί «ενδιαφερόμενο μέρος», κατά την έννοια του πρώτου τμήματος της διάταξης του άρθρου 21, παράγραφος 2, του κανονισμού 17, δυνάμενο να εμφανίζεται

σε παρόμοια δημοσίευση, και, αφετέρου, ότι η δημοσίευση της απόφασης υπεροξειδίων τη βλάπτει καθόσον δημοσιοποιεί στοιχεία που καλύπτονται από το επαγγελματικό απόρρητο κατά την έννοια του άρθρου 287 ΕΚ.

58 Το Πρωτοδικείο κρίνει πρόσφορο να αρχίσει την εξέταση της βασιμότητας του δευτέρου τμήματος του πρώτου λόγου ακυρώσεως σχετικά με το περιεχόμενο της περί δημοσιεύσεως αρμοδιότητας της Επιτροπής υπό το πρίσμα του άρθρου 287 ΕΚ.

Επί του περιεχομένου της περί δημοσιεύσεως αρμοδιότητας της Επιτροπής βάσει του άρθρου 21 του κανονισμού 17

59 Υπενθυμίζεται, καταρχάς, το περιεχόμενο του άρθρου 21 του κανονισμού 17 που διέπει το περιεχόμενο της εξουσίας δημοσίευσης της Επιτροπής.

60 Αφενός, το άρθρο 21, παράγραφος 1, του κανονισμού 17 απαριθμεί τις κατηγορίες αποφάσεων που η Επιτροπή δύναται να δημοσιεύει, κατάλογος στον οποίο πρέπει να προστεθούν, κατά τη νομολογία, οι αποφάσεις που επιβάλλουν πρόστιμα βάσει του άρθρου 15 του εν λόγω κανονισμού (βλ., υπό την έννοια αυτή, αποφάσεις Chemiefarma κατά Επιτροπής, ανωτέρω σκέψη 50, σκέψεις 101 έως 104, και Francolor κατά Επιτροπής, ανωτέρω σκέψη 50, σκέψεις 30 και 31). Αφετέρου, το άρθρο 21, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού προβλέπει, στο πρώτο τμήμα της διάταξης, ότι «[η] δημοσίευση μνημονεύει τα ονόματα των μερών και το ουσιώδες τμήμα της αποφάσεως». Εξάλλου, κατά το δεύτερο τμήμα της διάταξης του άρθρου 21, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού, η Επιτροπή οφείλει «να λαμβάνει υπόψη το νόμιμο συμφέρον των επιχειρήσεων προς διαφύλαξη των επιχειρηματικών τους απορρήτων».

61 Γενικότερα, επισημαίνεται, καταρχάς, ότι, ακόμη κι αν η δημοσίευση πράξης δεν προβλέπεται ρητώς από τις συνθήκες ή άλλη πράξη γενικής ισχύος, από το σύστημα των συνθηκών, ιδίως δε από το άρθρο 1 ΕΕ, τα άρθρα 254 ΕΚ και 255 ΕΚ και από την αρχή της ελεύθερης πρόσβασης και την επιταγή της διαφάνειας στη δραστηριότητα των κοινοτικών οργάνων που θεσπίζονται με αυτά προκύπτει ότι, ελλείψει διατάξεων που επιβάλλουν ή απαγορεύουν ρητώς τη δημοσίευση, η δημοσιοποίηση των πράξεων που εκδίδουν τα όργανα είναι κατά κανόνα προαιρετική. Πάντως, υπάρχουν εξαιρέσεις από τον κανόνα αυτό, καθόσον το κοινοτικό δίκαιο, ιδίως μέσω διατάξεων που διασφαλίζουν το επαγγελματικό απόρρητο, απαγορεύει τη δημοσιοποίηση των εν λόγω πράξεων ή ορισμένων πληροφοριακών στοιχείων που περιλαμβάνουν οι πράξεις αυτές. Ως εκ τούτου, το άρθρο 21, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 δεν σκοπεί να περιορίσει την ελευθερία της Επιτροπής να δημοσιεύει εκουσίως πληρέστερο κείμενο της αποφάσεώς της σε σχέση με το κείμενο που τουλάχιστον απαιτείται και να περιλαμβάνει στο κείμενο αυτό και πληροφοριακά στοιχεία των οποίων δεν απαιτείται η δημοσίευση, καθόσον η δημοσίευση των στοιχείων αυτών δεν είναι ασυμβίβαστη με την προστασία του επαγγελματικού απορρήτου (απόφαση Bank Austria Creditanstalt κατά Επιτροπής, ανωτέρω σκέψη 46, σκέψεις 69 και 79).

62 Εξάλλου, υπενθυμίζεται ότι το δεύτερο τμήμα της διάταξης του άρθρου 21, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 αποτελεί αποκλειστικώς, όπως το άρθρο 20 του εν λόγω κανονισμού, την έκφανση στο παράγωγο κοινοτικό δίκαιο της προστασίας του επαγγελματικού απορρήτου που θεσπίζεται με το άρθρο 287 ΕΚ και ότι η διαδικασία που προβλέπει το άρθρο 9 της απόφασης 2001/462 σκοπεί στην εφαρμογή και μόνον των δικονομικών απαιτήσεων που αναγνώρισε προς τούτο το Δικαστήριο με την απόφαση AKZO Chemie κατά Επιτροπής, ανωτέρω σκέψη 38 (ειδικότερα σκέψεις 29 και 30· βλ. επίσης, υπό την έννοια αυτή, απόφαση Bank Austria Creditanstalt κατά Επιτροπής, ανωτέρω σκέψη 46, σκέψη 28) Επομένως, η διαδικασία αυτή εφαρμόζεται αφ' ής στιγμής η Επιτροπή προτίθεται, στο πλαίσιο διαδικασίας στον τομέα του ανταγωνισμού, να δημοσιοποιήσει πληροφοριακά στοιχεία ικανά να θίξουν την προστασία του επαγγελματικού απορρήτου κατά την έννοια του άρθρου 287 ΕΚ (πρώτο και δεύτερο εδάφιο) με οποιονδήποτε τρόπο, συμπεριλαμβανομένης της δημοσίευσης απόφασης στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* (τρίτο εδάφιο) ή στο διαδίκτυο.

63 Περαιτέρω, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι ούτε το άρθρο 287 ΕΚ ούτε ο κανονισμός 17 αναφέρουν ρητώς ποια πληροφοριακά στοιχεία, πέρα από τα επιχειρηματικά

απόρρητα, καλύπτονται από το επαγγελματικό απόρρητο. Πάντως, από την ευρεία διατύπωση του άρθρου 287 ΕΚ (που απαγορεύει τη δημοσιοποίηση «πληροφορ[ιών] που αποτελούν εκ φύσεως επαγγελματικά απόρρητα, ιδίως πληροφορ[ιών] σχετικ[ών] με επιχειρήσεις που αφορούν τις εμπορικές τους σχέσεις και τα κοστολογικά τους στοιχεία»), από το άρθρο 13, παράγραφος 1, του κανονισμού 2842/98 και από τη νομολογία προκύπτει ότι η έννοια της φράσης «πληροφορίες που καλύπτονται από το επαγγελματικό απόρρητο» περιλαμβάνει επίσης εμπιστευτικές πληροφορίες εκτός από τα επιχειρηματικά απόρρητα (απόφαση του Δικαστηρίου της 7ης Νοεμβρίου 1985, 145/83, Adams κατά Επιτροπής, Συλλογή 1985, σ. 3539, σκέψη 34· απόφαση του Πρωτοδικείου της 18ης Σεπτεμβρίου 1996, Postbank κατά Επιτροπής, Τ-353/94, Συλλογή 1996, σ. II-921, σκέψη 86).

64 Από την ευρεία αυτή έννοια της φράσης «πληροφορίες που καλύπτονται από το επαγγελματικό απόρρητο» προκύπτει ότι το άρθρο 21 του κανονισμού 17 και το άρθρο 9 της απόφασης 2001/462 πρέπει να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι εφαρμόζονται, όπως το άρθρο 13, παράγραφος 1, του κανονισμού 2842/98, τόσο στα επιχειρηματικά απόρρητα όσο και στις εμπιστευτικές πληροφορίες. Εξάλλου, επισημαίνεται ότι ο εμπιστευτικός χαρακτήρας των πληροφοριών, του οποίου την προστασία επιβάλλει το επαγγελματικό απόρρητο, μπορεί επίσης να προκύπτει από άλλες διατάξεις του πρωτογενούς ή παράγωγου κοινοτικού δικαίου, όπως από το άρθρο 4 του κανονισμού 1049/2001 (που προαναφέρθηκε στη σκέψη 46) ή ακόμη τις διατάξεις του άρθρου 286 ΕΚ και του κανονισμού (ΕΚ) 45/2001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 18ης Δεκεμβρίου 2000, σχετικά με την προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα από τα όργανα και τους οργανισμούς της Κοινότητας και σχετικά με την ελεύθερη κυκλοφορία των δεδομένων αυτών (ΕΕ 2001, L 8, σ. 1) (βλ. επίσης, υπό την έννοια αυτή, απόφαση Bank Austria Creditanstalt κατά Επιτροπής, ανωτέρω σκέψη 46, σκέψεις 34 και 35).

65 Γενικά, για να εμπίπτουν στο επαγγελματικό απόρρητο τα πληροφοριακά στοιχεία, λόγω της φύσεώς τους, απαιτείται, καταρχάς, να είναι γνωστά σε περιορισμένο αριθμό προσώπων. Στη συνέχεια, πρέπει να πρόκειται για πληροφοριακά στοιχεία η δημοσιοποίηση των οποίων να μπορεί να προκαλέσει σοβαρή ζημία στο πρόσωπο που τα προσκόμισε ή σε τρίτους [απόφαση Postbank κατά Επιτροπής, ανωτέρω σκέψη 6, σκέψη 87, βλ. επίσης την ανακοίνωση 2005/C 325/07 της Επιτροπής, της 22ας Δεκεμβρίου 2005, σχετικά με τους κανόνες πρόσβασης στο φάκελο της Επιτροπής στις υποθέσεις που εμπίπτουν στα άρθρα 81 [ΕΚ] και 82 [ΕΚ], στα άρθρα 53, 54 και 57 της Συμφωνίας ΕΟΧ και του κανονισμού (ΕΚ) 139/2004 του Συμβουλίου (ΕΕ C

325, σ. 7), σημεία 3.2.1 και 3.2.2]. Τέλος, τα συμφέροντα που μπορεί να θιγούν από τη δημοσιοποίηση της πληροφορίας απαιτείται να είναι αντικειμενικώς άξια προστασίας. Η εκτίμηση του απορρήτου χαρακτήρα μιας πληροφορίας απαιτεί, συναφώς, τη στάθμιση μεταξύ των νομίμων συμφερόντων που απαγορεύουν τη δημοσίευσή της και του γενικού συμφέροντος σύμφωνα με το οποίο οι δραστηριότητες των κοινοτικών οργάνων διεξάγονται όσο το δυνατόν πιο ανοικτά (απόφαση Bank Austria Creditanstalt κατά Επιτροπής, ανωτέρω σκέψη 46, σκέψη 71).

66 Κατά συνέπεια, αφενός, όταν ο σύμβουλος ακροάσεων λαμβάνει απόφαση βάσει του άρθρου 9, τρίτο εδάφιο, της αποφάσεως 2001/462, δεν πρέπει μόνο να εξετάζει αν το προς δημοσίευση κείμενο αποφάσεως ληφθείσας βάσει του κανονισμού 17 περιλαμβάνει επιχειρηματικά απόρρητα ή άλλα πληροφοριακά στοιχεία που τυγχάνουν παρεμφερούς προστασίας, αλλά πρέπει επίσης να εξακριβώνει αν το κείμενο αυτό περιλαμβάνει άλλα πληροφοριακά στοιχεία που δεν μπορούν να δημοσιοποιηθούν στο κοινό, είτε λόγω κανόνων του κοινοτικού δικαίου που τα προστατεύουν ειδικώς, είτε λόγω του γεγονότος ότι τα πληροφοριακά αυτά στοιχεία εμπίπτουν στα στοιχεία τα οποία, εκ της φύσεώς τους, καλύπτονται από το επαγγελματικό απόρρητο (απόφαση Bank Austria Creditanstalt κατά Επιτροπής, ανωτέρω σκέψη 46, σκέψη 34). Αφετέρου, στο πλαίσιο του εν λόγω ελέγχου νομιμότητας, το Πρωτοδικείο ελέγχει αν ο σύμβουλος ακροάσεων δεν υπερβαίνει τα όρια της αποστολής του, όπως αυτή καθορίστηκε ανωτέρω, και, συνεπώς, ελέγχει αν ο σύμβουλος ακροάσεων εφάρμοσε ορθά στην προκειμένη περίπτωση τις διατάξεις περί προστασίας του επαγγελματικού απορρήτου. Αντιθέτως, το Πρωτοδικείο δεν μπορεί να προσάψει στον σύμβουλο ακροάσεων ότι δεν διόρθωσε ενδεχόμενες παρατυπίες της Επιτροπής κατά την έκδοση της προς δημοσίευση απόφασης, αφού ο έλεγχος των παρατυπιών αυτών δεν εμπίπτει στην αρμοδιότητά του. Συνεπώς, το Πρωτοδικείο δεν δύναται να θέσει υπό αμφισβήτηση ούτε την τυπική νομιμότητα ούτε το βάσιμο της προς δημοσίευση απόφασης ακόμη και αν περιλαμβάνει σοβαρά σφάλματα.

67 Υπό το φως των αρχών που διατυπώθηκαν στις ανωτέρω σκέψεις 59 έως 66 πρέπει να εξεταστεί το ζήτημα αν και σε ποιο βαθμό οι ενδείξεις κατά της δημοσιοποίησης των οποίων βάλλει η προσφεύγουσα προστατεύονται από το επαγγελματικό απόρρητο βάσει του άρθρου 287 ΕΚ.

Επί της προστασίας των επίμαχων ενδείξεων από το επαγγελματικό απόρρητο

— Γενική παρατήρηση

68 Υπό το φως των ανωτέρω σκέψεων, πρέπει να εξετασθεί αν οι επίμαχες ενδείξεις αποτελούν πληροφοριακά στοιχεία που καλύπτονται από το επιχειρηματικό απόρρητο βάσει του άρθρου 287 ΕΚ, όπως η έννοια αυτή ερμηνεύτηκε στις ανωτέρω σκέψεις 63 και 65, και ιδίως να ελεγχθεί αν η δημοσίευσή τους είναι ικανή προκαλέσει σοβαρή ζημία στην προσφεύγουσα.

— Επί των όψεων της προστασίας του επαγγελματικού απορρήτου, τις οποίες έλαβε υπόψη ο σύμβουλος ακροάσεων

69 Καταρχάς, το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι κατόπιν της αμφισβήτησης εκ μέρους της προσφεύγουσας της δημοσίευσης ορισμένων τμημάτων της απόφασης υπεροξειδίων που την αφορούν και του αιτήματος εμπιστευτικής μεταχείρισης των ενδείξεων αυτών, ο σύμβουλος ακροάσεων περιορίστηκε, με την προσβαλλόμενη απόφαση, στην εκτίμηση του ζητήματος αν οι επίμαχες ενδείξεις συνιστούν επιχειρηματικά απόρρητα των οποίων η δημοσιοποίηση μπορεί να βλάψει τα νόμιμα συμφέροντα της προσφεύγουσας.

70 Επισημαίνεται στη συνέχεια ότι, μολονότι ο σύμβουλος ακροάσεων τυπικά περιόρισε κατά τον τρόπο αυτό το αντικείμενο του ελέγχου του, έλαβε ωστόσο θέση, στο πλαίσιο της εκτίμησής του, επί του βλαπτικού χαρακτήρα της δημοσιοποίησης των επίμαχων ενδείξεων και, ως εκ τούτου, επί του εμπιστευτικού τους χαρακτήρα. Επομένως, ο σύμβουλος ακροάσεων εξέτασε, αφενός, αν η δημοσίευση των επίμαχων

ενδείξεων δύναται να καταστήσει γνωστά σε τρίτους αποδεικτικά στοιχεία βάσει των οποίων να μπορούν να ασκήσουν αγωγές αποζημιώσεως κατά της προσφεύγουσας ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων και, αφετέρου, αν παρόμοια δημοσίευση δύναται να βλάψει σοβαρά τη φήμη της προσφεύγουσας στην αγορά.

71 Από τα προεκτεθέντα, όπως και από την ανωτέρω σκέψη 21, προκύπτει ότι, στην ουσία, ο σύμβουλος ακροάσεων, σε απάντηση του αιτήματος εμπιστευτικής μεταχείρισης που υπέβαλε η προσφεύγουσα, εκτίμησε επίσης το ζήτημα αν οι επίμαχες ενδείξεις αποτελούν εμπιστευτικές πληροφορίες διαφέρουσες από τα επιχειρηματικά απόρρητα. Συναφώς, ο σύμβουλος ακροάσεων κατέληξε στο συμπέρασμα ότι το συμφέρον της προσφεύγουσας να απαλειφθούν οι επίμαχες ενδείξεις από το οριστικό προς δημοσίευση κείμενο της απόφασης υπεροξειδίων δεν είναι προς τούτο επαρκές.

— Επί του βασίμου της προσβαλλόμενης απόφασης όσον αφορά τη διασφάλιση της προστασίας του επαγγελματικού απορρήτου

72 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι το συμφέρον μιας επιχειρήσεως, στην οποία η Επιτροπή επέβαλε πρόστιμο για παράβαση του δικαίου του ανταγωνισμού, να μη δημοσιοποιηθούν στο κοινό λεπτομέρειες της επικρινόμενης συμπεριφοράς που αποτελεί παράβαση, δεν τυγχάνει ιδιαίτερης προστασίας, λαμβανομένου υπόψη, αφενός, του συμφέροντος του κοινού να γνωρίζει όσο δυνατόν ευρύτερα τους λόγους κάθε πράξεως της Επιτροπής, του συμφέροντος των επιχειρηματιών να γνωρίζουν ποια είναι η συμπεριφορά για την οποία μπορεί να τους επιβληθούν κυρώσεις και το συμφέρον των προσώπων που θίγονται από την παράβαση να γνωρίζουν τις λεπτομέρειές της προκειμένου να επικαλεσθούν, ενδεχομένως, τα δικαιώματά τους κατά των επιχειρήσεων στις οποίες επιβάλλονται κυρώσεις και, αφετέρου, της δυνατότητας που έχει η εν λόγω επιχείρηση να υποβάλει την απόφαση αυτή σε δικαστικό έλεγχο (απόφαση Bank Austria Creditanstalt κατά Επιτροπής, ανωτέρω σκέψη 46, σκέψη 78). Το Πρωτοδικείο κρίνει ότι η εκτίμηση αυτή εφαρμόζεται αναλογικά στις αποφάσεις που διαπιστώνουν παράβαση επιχείρησης της οποίας η δίωξη εμποδίζεται από την παραγραφή βάσει του άρθρου 1 του κανονισμού 2988/74, απόφαση που η Επιτροπή έχει εμμέσως αρμοδιότητα να λάβει βάσει του καθεστώτος που θεσπίζει ο κανονισμός 17, όταν δικαιολογεί προς τούτο νόμιμο συμφέρον (απόφαση του

Πρωτοδικείου της 6ης Οκτωβρίου 2005, Τ-22/02 και Τ-23/02, Sumitomo Chemical και Sumika Fine Chemicals κατά Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. II-4065, σκέψεις 60 έως 63).

73 Πάντως, επισημαίνεται ότι η εφαρμογή της προαναφερθείσας στη σκέψη 72 νομολογίας προϋποθέτει ότι η διαπιστωθείσα παράβαση περιλαμβάνεται τουλάχιστον στο διατακτικό της απόφασης και ότι η απόφαση αυτή κοινοποιήθηκε στην ενδιαφερόμενη επιχείρηση για να μπορεί να την προσβάλει δικαστικώς. Πράγματι, υπενθυμίζεται συναφώς ότι, όπως ισχυρίζεται η Επιτροπή, ανεξαρτήτως των αιτιολογικών σκέψεων επί των οποίων ερείδεται μια απόφαση, μόνον το διατακτικό της μπορεί να παραγάγει έννομες συνέπειες και, κατά συνέπεια, να βλάψει. Αντιθέτως, οι εκτιμήσεις που διατυπώνονται στις αιτιολογικές σκέψεις μιας αποφάσεως δεν μπορούν να αποτελέσουν, αυτές καθεαυτές, αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως. Δεν μπορούν να υπαχθούν στον έλεγχο νομιμότητας που ασκεί ο κοινοτικός δικαστής παρά μόνον καθόσον, ως αιτιολογικές σκέψεις μιας βλαπτικής αποφάσεως, συνιστούν το αναγκαίο για το διατακτικό της έρεισμα (διάταξη του Δικαστηρίου της 28ης Ιανουαρίου 2004, C-164/02, Κάτω Χώρες κατά Επιτροπής, Συλλογή 2004, σ. I-1177, σκέψη 21· απόφαση του Πρωτοδικείου της 19ης Μαρτίου 2003, Τ-213/00, CMA CGM κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2003, σ. II-913, σκέψη 186) και εφόσον, ειδικότερα, οι εν λόγω αιτιολογικές σκέψεις είναι ικανές να αλλοιώσουν την ουσία των διαλαμβανομένων στο διατακτικό της επίμαχης πράξης (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση του Πρωτοδικείου της 20ής Νοεμβρίου 2002, Τ-251/00, Lagardère και Canal+ κατά Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. II-4825, σκέψεις 67 και 68).

74 Στην προκειμένη περίπτωση, από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι ανεξαρτήτως του αν η Επιτροπή βασίμως ή όχι διαπιστώνει, στις αιτιολογικές σκέψεις της απόφασης υπεροξειδίων, παράβαση εκ μέρους της προσφεύγουσας, η προσφεύγουσα, ελλείψει παρόμοιας διαπίστωσης στο διατακτικό, δεν έχει έννομο συμφέρον να προσβάλει την εν λόγω απόφαση. Επομένως, προσφυγή που ασκείται από την προσφεύγουσα κατά της απόφασης υπεροξειδίων με αντικείμενο τον έλεγχο από το Πρωτοδικείο του βασίμου των επίμαχων ενδείξεων είναι, εν πάση περιπτώσει, απαράδεκτη, ακόμη και αν υποτεθεί ότι η προσφυγή ασκείται εντός της προθεσμίας που προβλέπει το άρθρο 230, πέμπτο εδάφιο, ΕΚ (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση Compagnie maritime belge transports κ.λπ. κατά Επιτροπής, ανωτέρω σκέψη 52, σκέψη 150).

75 Περαιτέρω, όπως υποστηρίζει η προσφεύγουσα, το περιεχόμενο της αρμοδιότητας της Επιτροπής να εκδίδει και να δημοσιεύει αποφάσεις, βάσει του κανονισμού 17, και το περιεχόμενο της προστασίας του επαγγελματικού απορρήτου πρέπει να ερμηνεύονται υπό το φως των γενικών αρχών και των θεμελιωδών δικαιωμάτων που αποτελούν αναπόσπαστο τμήμα της κοινοτικής έννομης τάξης και, ιδίως, του τεκμηρίου αθωότητας —όπως αναγνωρίζεται από το άρθρο 48 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης που ψηφίστηκε στις 7 Δεκεμβρίου 2000 στη Νίκαια (ΕΕ 2000, C 364, σ. 1)— το οποίο εφαρμόζεται επί των διαδικασιών των σχετικών με την παράβαση των κανόνων ανταγωνισμού που ισχύουν για τις επιχειρήσεις και μπορούν να οδηγήσουν στην επιβολή προστίμων ή χρηματικών ποινών (απόφαση του Δικαστηρίου της 8ης Ιουλίου 1999, C-199/92 P, Hüls κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. I-4287, σκέψη 150· αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 8ης Ιουλίου 2004, T-67/00, T-68/00, T-71/00 και T-78/00, JFE Engineering κ.λπ. κατά Επιτροπής Συλλογή 2004, σ. II-2501, σκέψη 178· Sumitomo Chemical και Sumika Fine Chemicals κατά Επιτροπής, ανωτέρω σκέψη 72, σκέψεις 104 και 105).

76 Σημειωτέον, εξάλλου, ότι το τεκμήριο αθωότητας συνεπάγεται ότι κάθε κατηγορούμενος τεκμαίρεται ότι είναι αθώος μέχρι αποδείξεως της ενοχής του σύμφωνα με τον νόμο. Έτσι, το ως άνω τεκμήριο αντιτίθεται σε κάθε τυπική βεβαίωση και ακόμη σε κάθε υπαινιγμό που έχει ως αντικείμενο την ευθύνη ενός προσώπου, το οποίο κατηγορείται για συγκεκριμένη παράβαση, και περιέχεται σε μια απόφαση με την οποία τερματίζεται η σχετική ενέργεια, χωρίς το πρόσωπο αυτό να απολαύει όλων των εγγυήσεων που παρέχονται κατά κανόνα για την άσκηση των δικαιωμάτων άμυνας στο πλαίσιο μιας διαδικασίας που ακολουθεί τη συνήθη ροή της και οδηγεί σε απόφαση επί του βασίμου της αμφισβητήσεως (απόφαση Sumitomo Chemical και Sumika Fine Chemicals κατά Επιτροπής, ανωτέρω σκέψη 72, σκέψη 106). Εξάλλου, η ενοχή του κατηγορουμένου για παράβαση αποδεικνύεται οριστικώς μόνον όταν η απόφαση που διαπιστώνει την παράβαση αυτή αποκτά ισχύ δεδικασμένου, γεγονός που προϋποθέτει είτε τη μη άσκηση προσφυγής κατά της εν λόγω απόφασης από τον ενδιαφερόμενο εντός της προθεσμίας του άρθρου 230, πέμπτο εδάφιο, ΕΚ, είτε την κατόπιν ασκήσεως προσφυγής οριστική λήξη της εκκρεμούσης δίκης, ειδικότερα, με την έκδοση δικαστικής απόφασης που αναγνωρίζει τη νομιμότητα της διαπιστώνουσας την παράβαση απόφασης.

77 Κατά συνέπεια, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι έχουν νομική ισχύ διαπιστώσεις τις οποίες ο κατηγορούμενος δεν είχε τη δυνατότητα να προσβάλει ενώπιον των κοινοτικών δικαστηρίων μολονότι αμφισβητεί τη βασιμότητά τους. Πράγματι, η μη υποβολή παρόμοιων διαπιστώσεων σε δικαστικό έλεγχο και, κατά συνέπεια, σε περίπτωση παρανομίας τους, η ενδεχόμενη μη ακύρωσή τους από τον κοινοτικό δικαστή αντίκειται προδήλως στο τεκμήριο αθωότητας. Οποιαδήποτε άλλη ερμηνεία θα

οδηγούσε σε καταστρατήγηση του συστήματος κατανομής των λειτουργιών και της θεσμικής ισορροπίας μεταξύ της διοικητικής και δικαστικής εξουσίας, καθόσον, σε περίπτωση αμφισβήτησης, εναπόκειται στη δικαστική εξουσία και μόνο να αποφασίσει οριστικά περί της υπάρξεως επαρκών στοιχείων που αποδεικνύουν την ευθύνη της επιχείρησης για παράβαση των κανόνων ανταγωνισμού.

78 Εξάλλου, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι οι διαπιστώσεις της Επιτροπής σχετικά με παράβαση επιχείρησης, αφού μπορεί να αντίκεινται στο τεκμήριο αθωότητας, πρέπει, καταρχήν, να θεωρηθεί ότι είναι εμπιστευτικές έναντι του κοινού και, ως εκ τούτου, καλύπτονται, εκ φύσεως, από το επαγγελματικό απόρρητο. Η αρχή αυτή απορρέει, ιδίως, από την ανάγκη προστασίας της φήμης και της αξιοπρέπειας του ενδιαφερομένου εφόσον αυτός δεν έχει καταδικασθεί οριστικά (βλ., αναλογικά, απόφαση του πρωτοδικείου της 15ης Μαρτίου 2006, Τ-15/02, BASF, κατά Επιτροπής, Συλλογή 2006, σ. II-497, σκέψη 604). Ο εμπιστευτικός χαρακτήρας των στοιχείων αυτών επιβεβαιώνεται από το άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 1049/2001, κατά το οποίο προστατεύονται τα πληροφοριακά στοιχεία των οποίων η δημοσιοποίηση μπορεί να θίξει την προστασία της ιδιωτικής ζωής και της ακεραιότητας του ατόμου. Τέλος, ο εμπιστευτικός χαρακτήρας των εν λόγω πληροφοριακών στοιχείων δεν μπορεί να εξαρτάται από το αν και κατά πόσο τα στοιχεία αυτά έχουν αποδεικτική ισχύ στο πλαίσιο εθνικής διαφοράς.

79 Συναφώς, η καθής δεν μπορεί να επικαλεστεί τη σκέψη 89 της απόφασης Bank Austria Creditanstalt κατά Επιτροπής, ανωτέρω σκέψη 46, δεδομένου ότι η εκτίμηση στην οποία προέβη το Πρωτοδικείο με την απόφαση αυτή δεν αφορά παρόμοια με την υπό κρίση υπόθεση, όπου η προσφεύγουσα στερείται τη δυνατότητα να αμφισβητήσει το βάσιμο των διαπιστώσεων που την αφορούν στην απόφαση υπεροξειδίων (απόφαση Bank Austria Creditanstalt κατά Επιτροπής, ανωτέρω σκέψη 46, σκέψη 78 στο τέλος). Από τη νομολογία που προπαρατέθηκε στις σκέψεις 72 και 73 προκύπτει ότι η Επιτροπή δεν μπορεί να εκδώσει απόφαση διαπιστώνουσα παράβαση μετά τη συμπλήρωση του χρόνου της παραγραφής, όταν δεν δικαιολογεί την ύπαρξη νόμιμου προς τούτο συμφέροντος και όταν η ενδιαφερόμενη επιχείρηση δεν μπορεί να υποβάλει τη διαπίστωση αυτή στον έλεγχο των κοινοτικών δικαστηρίων (βλ., επίσης υπό την έννοια αυτή, απόφαση Coca-Cola κατά Επιτροπής, ανωτέρω σκέψη 52, σκέψη 86).

80 Στην προκειμένη περίπτωση, όπως διαπιστώθηκε στην ανωτέρω σκέψη 74, η προσφεύγουσα δεν είχε έννομο συμφέρον να προσβάλει την απόφαση υπεροξειδίων, δεδομένου, ειδικότερα, ότι η συμμετοχή της στην παράβαση δεν μνημονεύεται στο διατακτικό, μολονότι η προσφεύγουσα βάλλει κατά της βασιμότητας των αιτιολογικών σκέψεων της απόφασης αυτής καθόσον μνημονεύουν τη συμμετοχή της στην παράβαση. Παρόμοια κατάσταση αντίκειται στο τεκμήριο αθωότητας και θίγει την προστασία του επαγγελματικού απορρήτου, όπως αυτά ερμηνεύθηκαν στις ανωτέρω σκέψεις 75 έως 78, τα οποία επιβάλλουν τη διασφάλιση της προστασίας της φήμης και της αξιοπρέπειας της προσφεύγουσας. Επομένως, οι επίμαχες ενδείξεις αποτελούν πληροφοριακά στοιχεία που καλύπτονται, εκ φύσεως, από το επαγγελματικό απόρρητο κατά την έννοια του άρθρου 287 ΕΚ. Συναφώς, επισημαίνεται, τέλος, ότι η Επιτροπή δέχθηκε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ότι θα μπορούσε να είχε δημοσιεύσει την απόφαση υπεροξειδίων περιοριζόμενη στη διαπίστωση της συμμετοχής της προσφεύγουσας στη διοικητική διαδικασία και να περατώσει την έρευνα σε βάρος της λόγω παραγραφής. Υπό τις συνθήκες αυτές, διαπιστώνεται ότι το γενικό συμφέρον προς δημοσιοποίηση των επίμαχων ενδείξεων δεν μπορεί να υπερκεράσει το νόμιμο συμφέρον της προσφεύγουσας να ζητήσει την προστασία τους.

81 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι ο σύμβουλος ακροάσεων, διαπιστώνοντας ότι οι επίμαχες ενδείξεις δεν τυγχάνουν άξιες προστασίας και ότι η δημοσιοποίησή τους δεν συνιστά σοβαρή και άδικη προσβολή των συμφερόντων της προσφεύγουσας εφάρμοσε πλημμελώς τις διατάξεις περί προστασίας του επαγγελματικού απορρήτου. Κατά συνέπεια, η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να ακυρωθεί κατά το μέρος που απορρίπτει το αίτημα της προσφεύγουσας περί εμπιστευτικής μεταχειρίσεως, ενώ παρέλκει η εξέταση των λοιπών λόγων ακυρώσεως και αιτιάσεων που προβάλει η προσφεύγουσα.

Επί των δικαστικών εξόδων

82 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η Επιτροπή ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα σύμφωνα με σχετικό αίτημα της προσφεύγουσας.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τρίτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Ακυρώνει την απόφαση (2004) D/204343 της Επιτροπής, της 1ης Οκτωβρίου 2004.

2) Καταδικάζει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Jaeger Azizi Cremona

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 12 Οκτωβρίου 2007.

Ο Γραμματέας Ο Πρόεδρος

E. Coulon M. Jaeger

Πίνακας περιεχομένων

Πίνακας περιεχομένων ..... II - 4232

Πραγματικά περιστατικά, διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων ..... II - 4235

Σκεπτικό ..... II - 4242

Επί του παραδεκτού της αιτήσεως ακυρώσεως ..... II - 4242

1. Επιχειρήματα των διαδίκων ..... II - 4242

2. Εκτίμηση του Πρωτοδικείου ..... II - 4244

Επί της ουσίας ..... II - 4246

1. Εισαγωγική παρατήρηση ..... II - 4246

2. Επί του λόγου ακυρώσεως που αντλείται από παράβαση του άρθρου 21 του κανονισμού 17 ..... II - 4247

Επιχειρήματα των διαδίκων ..... II - 4247

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου ..... II - 4251

Εισαγωγική παρατήρηση ..... II - 4251

Επί του περιεχομένου της περί δημοσιεύσεως αρμοδιότητας της Επιτροπής βάσει του άρθρου 21 του κανονισμού 17 ..... II - 4252

Επί της προστασίας των επίμαχων ενδείξεων από το επαγγελματικό απόρρητο ..... II - 4256

— Γενική παρατήρηση ..... II - 4256

— Επί των όψεων της προστασίας του επαγγελματικού απορρήτου, τις οποίες έλαβε υπόψη ο σύμβουλος ακροάσεων ..... II - 4256

— Επί του βασίμου της προσβαλλόμενης απόφασης όσον αφορά τη διασφάλιση της προστασίας του επαγγελματικού απορρήτου .... II - 4257

Επί των δικαστικών εξόδων ..... II - 4261